

Bleška A Veška

Jan Werich

Do kopce pěšky,
s kopce koloběžkou
jela teta veška
za tetou bleškou.

Našla ji uprostřed práce
na zahrádce,
jak v skořápce
míchá pivo vařečkou.

Na bleším domečku,
na krtčím kopečku,
ve všivé zahrádce,
v slepičí skořápce
bleška pivo vařila.

Bleška fňuká,
že je to práce těžká,
nato veška,
ať bod varu nezmešká.

V tom bleška vařečkou trhne
a už se do piva se zvrhne
a opaří se bleška.

Na bleším domečku,
nakrtčím kopečku,
ve všivé zahrádce,
v slepičí skořápce
bleška pivo vařila,
celá se opařila.

Teta veška ani chvíli nemešká,
křičí, že to bleška nepřechká,
koloběžka plná vervy
řve na ni: Nervi mi nervy,
to je vinna vařečka.

Na bleším domečku,
na krtčím kopečku,
ve všivé zahrádce,
v slepičí skořápce

řve vařečka na vešku,
veška na koloběžku:
Bleška pivo vařila,
celá se opařila.

Vidí to a slyší to
veliký mrak,
chtěl by taky pomoct,
ale neví jak.

Jak byl velký,
tak byl hloupý,
spustil dolů velký kroupy
a za kroupama liják.

Podemlel kopeček,
zatopil domeček,
potloukl zahrádku,
odplavil skořáčku

i vařečku i blešku,
koloběžku i vešku
a lil a lil a lil,
až se vylil a nebyl.

I ta sebelepší vůle zaniká,
když z vůle vzniká zvůle a panika,
vždyť i mrak, když neplánuje,
pluje tam, kam vítr duje,
a na konec zaniká.